

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 125:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om mægling i arbejdsstridigheder.

Af Ole Sohn (SF) m.fl.

(Fremsat 16/4 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Sidst, sammenkædningsreglen i forligsmandsloven blev ændret, var i 1996. Med den seneste ændring kan en sammenkædning først ske, når mulighederne for forhandlinger er udtømt. Det stillede den tidligere lov ikke krav om, og lad mig understrege, at det er forligsmanden, der vurderer, hvornår mulighederne er udtømt.

Det er fortsat regeringens opfattelse, at sammenkædningsreglen i sin nuværende udformning er et nødvendigt element i det danske fagretlige system, bl.a. på grund af det danske overenskomsts system. Det danske system adskiller sig fra andre landes systemer ved, at vi almindeligvis har mere end én organisation og mere end én overenskomst på samme arbejdsplads.

Det er ikke så almindeligt i Danmark med industriforbund. Den nugældende formulering tager maksimalt hensyn til den enkelte organisation. Samtidig sikrer den, at en enkelt gruppe medarbejdere ikke kan sætte et forhandlingsresultat over styr, som et flertal i øvrigt er enige om.

Jeg kan forstå af bemærkningerne til forslaget, at SF ønsker en begrænsning af mulighederne og ikke en generel ophævelse af sammenkædningsretten. SF ønsker, at sammenkædning kun skal ske, når alle de involverede hovedorganisationer kan anbefale det.

Spørgsmålet om, hvorvidt en hovedorganisation eller organisation skulle have vetoret over for forligsmandens ønske om at fremsætte et sammenkædende mæglingsforslag, blev drøftet særdeles grundigt i forbindelse med lovens vedtagelse, og som bekendt blev der ikke foretaget en yderligere præcisering af spørgsmålet i loven. Dengang fandt regeringen det vigtigt, at staten satte relativt vide rammer for arbejdet i Forligsinstitutionen, fordi det giver de bedste arbejdsbetingelser. Til gengæld forventede man,

at parterne og forligsmanden levede op til det ansvar, som de havde fået betroet.

Forslagsstillerne har bemærket, at den nugældende lov fungerede uhensigtsmæssigt under overenskomstfornyelsen i 1998, og nævner to eksempler fra FTF-området. Det ene eksempel er fornyelsen af den såkaldte MAK-overenskomst – Maersk Air Kabinebesætningsforenings overenskomst – der blev sammenkædet, uden at der blev ført realitetsforhandlinger.

Jeg må fremhæve, at forhandlingsmulighederne ifølge loven skal være udtømte, førend forligsmanden kan foretage sammenkædning. Vi ved, at parterne havde forhandlet om overenskomstfornyelsen, men vi ved også, at det i sidste ende er forligsmandens afgørelse og ikke parternes, om forhandlingsmulighederne for at nå en løsning er udtømte.

Det andet eksempel er fornyelsen af SAS/PROSA-overenskomsten, hvor sammenkædningen kostede PROSA 2,5 mio. kr. Jeg kan godt forstå, at det var ærgerligt for PROSA at komme i konflikt, når medlemmerne havde stemt for forhandlingsresultatet, men PROSA var ikke alene. Det var også ærgerligt for alle de andre organisationer, hvis medlemmer også havde stemt for deres resultat.

Vi må ikke glemme, at sammenkædningen af afstemningen om flere overenskomster også sker for at medvirke til sammenhæng og solidaritet mellem forskellige grupper, og det er heldigvis sjældent, at et mæglingsforslag bliver forkastet.

Jeg mener ikke, at eksemplerne viser, at loven efter den seneste ændring fungerer uhensigtsmæssigt og kan begrunde begrænsningen i forligsmandens muligheder for sammenkædning. Jeg må derfor, hvad der næppe vil overraske, på regeringens vegne afvise forslaget.

Ole Hækkerup (S):

SF ønsker med dette beslutningsforslag at begrænse mulighederne for sammenkædning på områder, hvor alle involverede hovedorganisationer kan anbefale noget sådant. Konkret skal det ske gennem en ændring af forligsmandsloven.

For Socialdemokratiet er det vigtigt, at alle organisationer skal have mulighed for at forhandle deres egen overenskomst. Det er sådan, vi forstår bemærkningerne i den gældende lovgivning: at sammenkædning er betinget af, at forligsmanden anser forhandlingsmulighederne på det pågældende område for udtømte.